

A négy evangélium egy-egy bizonyágtétel Jézus Krisztusról: ki Ő. Máté (zsidóknak) leírja Ábrahámától való származását – megerősítésül, hogy Ő az, akit Isten már Ábrahámnak is megígért. Lukács (pogányoknak) Ádámitól és Istenig vezeti vissza, így arról tesz bizonyágot, hogy Jézus valóságos ember, nem kitalált.

János a hívőknek ír – újabb nemzedéknek, akik nem találkoztak a földön élő, látható Jézussal. De megismerték Őt: megszabadította őket a bűneikből, „Uruk és Istenük” lett. János egyre többet lát Krisztusból, egyre nagyobbak látja, és azt akarja, hogy a többi hívő is így lássa.

„Kezdetben volt az Ige”, ami által Isten a mennyet és a földet teremtette. János hitvallása az, hogy ez az Ige maga Isten (1,1), és maga Jézus („az Ige testté lett”). – Kol 1,16: „minden általa és reá nézve teremtetett”: Jézus Krisztus nemcsak a kezdet, hanem a cél is: a világ az Ővé, benne minden ember (jog szerint) az Ővé, az Ő számára teremtetett. Azt akarja, hogy önként, az Ő neki való hit által, önként is az Ővé legyen.

„Benne élet volt” (dzóé). Az embernek csak úgy van élete, ha „benne van” Krisztusban. Amíg nincs Krisztusban, addig a földi életének a lényege, végállomása a halál: csak a földi célokkal tud számolni, „carpe diem”, a mának él, és vagy azt gondolja, hogy utána nincs semmi, vagy azt, hogy így is a mennybe jut. Ha soha nem fogadja be Jézus Krisztust, a kárhozatban marad (mert eleve ott van). – Akinek (igazi) élete van, annak világossága is van: látja Jézust, és követi.

Jézus nem csak utat mutat, hanem először is „megvilágosít minden embert”. Ha hallom, hogy Ő ki, hogy hogyan élt mint ember, hogy milyen a bűn nélküli élet, akkor elér az Ő világossága és látni kezdek. Látom, hogy én is bűnös vagyok: hogy önmagamot állítom a középpontba, hogy istene vagyok magamnak, hogy másoktól azt várom, hogy engem szolgáljanak ki, hogy engem is csak földi dolgok megszerzése érdekel – vagyis más úton járok, mint amin Jézus járt. Meglátom, hogy „mi ugyan méltán”, és megértem, hogy Ő bűn nélkül önként, az Atyának való engedelmességből magára vette az én bűneim büntetését. Láttni kezdem Őt Királynak, és kérem, mint a lator, hogy Ő fogadjon be engem. „Akik befogadták Őt”, azokat valójában Ő fogadta be.

„A sötétség nem fogadta be”: amikor az emberek hallanak Jézusról, látják a maguk sötétségét és Jézus világosságát, dönteniük kell. Sokan jobban szeretik a sötétséget, úgy gondolkodnak, hogy „rossz, de legalább ismerem, tudom, mire számíthatok”, vagy „kell a bocsánat Istentől, de hadd folytassam ugyanazt, mert már megszoktam”. Aki úgy dönt, hogy marad, az a kárhozatban, a halálban marad; aki „kimegy hozzá” (lásd: Jeremiás 21,8–9), megadja magát neki, az élni fog.

Keresztelő János is a világosságról tesz bizonyágot. Ő is beszél az emberek bűneiről, de nem tud megszabadítani. A Szabadító Jézus Krisztus, Őrá kell mutatnia Keresztelő Jánosnak is: „íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”. Elmondja, hogyan kellene élniük, de arra, hogy ezt önként, szívesen, hálásan tegyék, csak Jézus Krisztus tehet képessé – ha neki adom (meg) magam.

„Az övéi közé jött” – jött Izráelhez: az övéihez, akiknek Őt Isten megígérte, de nem fogadták be. Ma mindenkihez jönni akar, ezért parancsolta: „hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek”, de sokan nem fogadják be mint Királyt. Karácsonykor sokaknak már az újszülött Gyermeke sem jut eszébe, hát még az, hogy Ő Király. Pedig ezt kellene felismerniük, mert akkor kapnak életet, ha az ő életükben is jelen lesz, mint Király, ha Őt imádják. Meg kell látszania rajtam is, hogy Ő az én Királyom, nem szabad elrejtennem. Kapok érte sok rosszat, mert Őt nem akarják befogadni – de abban kell reménykednünk, hogy Isten mégis megadja némelyeknek, hogy befogadják.

Jn 17,3 „Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”